

Søndag d. 3/12: Nu tænder vi det første lys

Søndagen var heldigvis lidt mere stille end lørdagen, når det kom til antallet af kunder i familien Froms juletræsplantage. Frokosten blev indtaget indenfor til en forandring, og Julie nød næsten duften af den varme jule-te.

"Der er godt salg i pyntegrøn i dag," sagde hun, da de alle sad om bordet.

"Det er da klart," sagde Christian tørt. "Det er jo første søndag i advent i dag. De skal sikkert lave adventskranse alle sammen."

Julie skulede til ham. Hun kunne ikke lide hans tone. Det var, som om han ikke kunne sige noget til hende, uden at det var et angreb.

"Jeg ved da godt, hvilken dag, det er i dag," sagde hun tvært.

Jes' mobil ringede, og han rejste sig for at svare. Christian snupede en skive rugbrød mere. Julie lagde mærke til, at hans hænder rystede af anstrengelse. Hun tog en bid af sit brød og tjekkede sin egen mobil under bordet. Der var kommet en besked fra Mie. *Busted*, stod der, efterfulgt af en grine-smiley. Julie hævdede forvirret øjenbrynene, men pakkede hurtigt mobilen væk igen, da Jes kom tilbage i køkkenet.

"Julie," sukkede han. "Ikke nu igen."

Julie kunne høre trætheden i sin fars stemme.

"Hvad mener du, far?" spurgte hun.

"Du ved udmærket godt, hvad jeg mener," fortsatte Jes og satte sig ned. "Du og dine venner skal altså stoppe med at lave de numre nede ved stranden."

Det begyndte at dæmre for Julie, hvad det var, samtalen drejede sig om. Jes viftede med sin mobil.

"Det var Erna i telefonen. Hun og Hetty fik sig et chok her til morgen, da de skulle ned og vinterbade. Du ved, at de ikke bryder sig om jeres strand-morder-hvad-det-nu-er."

Strandvaskeren, tænkte Julie, men hun vidste bedre end at rette på sin far lige nu.

"Mord er ikke noget, man skal gøre grin med," sagde Jes. "For ikke at tale om, at det er andre folks tøj, I leger med. Har I tænkt over det?"

Julie stirrede ned i bordet, mens hun ventede på, at hendes far var færdig med sin enetale. Hendes blik faldt på det halvspiste rugbrød på hendes tallerken, og hun overvejede, om han ville blive mere sur, hvis hun tog en bid af det, mens han talte.

Til sidst sukkede Jes og sagde:

"Altså, hvis I ikke kan stoppe med det, så kan I ikke tage ned til stranden alene længere. Det troede jeg ellers, at I var gamle nok til efterhånden."

"Undskyld, far," sagde Julie.

Jes trak på skuldrene.

"Ja, jeg kan ikke give dig stuearrest, for jeg har brug for dig udenfor. Så jeg håber, at du har forstået det."

Han smed den sidste bid af sin mad ind i munden og rejste sig.

"Godt, team. Ti minutter," sagde han og gik.

Langt senere kunne Julie endelig snuppe et hurtigt bad og dække på bordet til en gang sen aftensmad. Hun skyndte sig at trække i tøjet. Der ville gå et par minutter endnu, før hendes far og storebror også var klar, og den tid ville hun udnytte.

Hele eftermiddagen havde hun brugt sine ledige minutter på at snuppe granrester fra jorden og binde dem sammen til noget, der lignede en adventskrans. Hun var stadig ikke helt sikker på, hvorfor hun havde gjort det. Men efter at de havde snakket om adventskranse til frokost, havde hun ikke kunnet slå idéen ud af hovedet.

Julie så ned på sin kreation. Hun havde aldrig i sit liv lavet en adventskrans før, og det kunne man udmærket se. Den var så grim, at et børnehavebarn kunne have gjort det bedre, det var hun sikker på. Men hvis man nu puttede et par lys ovenpå, så lagde man måske ikke mærke til gran-misæren nedenunder.

Familien From havde aldrig haft en adventskrans i huset før. I hvert fald ikke så vidt Julie kunne huske. *Så hvorfor ikke i år?* tænkte hun, mens hun rodede skabe og skuffer igennem efter stearinlys. *Hvis alting skal være anderledes i år, så kan vi vel også godt have en adventskrans.*

Da hun havde gennemrodet alle skuffer i stuen og i entréen, gik hun ind i køkkenet.

Den store suppegryde stod på varmen og simrede stiltfærdigt. Julie forsøgte at undgå at se på den. Suppe havde altid været hendes fars signaturret, og siden hendes mor flyttede ud, havde gryden næsten boet på komfuret. Da hendes forældre blev skilt, blev hendes liv reduceret til én lang række af supper.

Julie fandt en halv pose fyrfadsllys i skabet under vasken. Hun sukkede forpint. Det var slet ikke dét, hun havde forestillet sig, men det måtte være godt nok. Hun placerede fire lys på kransen,

dæmpede resten af lyset i køkkenet og tændte for radioen. Mariah Careys 'All I Want for Christmas' fyldte rummet med julenostalgi.

Jes dukkede op i døråbningen. Hans sparsomme hår glinsede vådt efter turen under bruseren. Før Julie kunne nå at standse sig selv, slog hun ud med armene som en akavet efterligning af en sprechstallmeister, der er ved at præsentere et cirkusnummer.

"Ta-daa," sagde hun fjoget.

Jes så forvirret rundt.

"Øhh," var det eneste, han kunne sige.

Julie pegede på den sølle efterligning af en adventskrans, der lå midt på bordet.

"Glædelig første søndag i advent," sagde hun.

"Tak," sagde Jes og kløede sig i nakken. "Har du selv lavet den?"

Christian dukkede op bag ham og så sig forvirret rundt.

"Ej, hvad nu?" stønnede han.

"Det er første søndag i advent," vedblev Julie.

"Og hvad så?" mumlede Christian og satte sig ned.

Jes slukkede for komfuret og begyndte at øse op.

"Jeg har ikke haft en adventskrans i huset, siden jeg var barn," sagde han og smilede til Julie.

Julie så ned i sin suppe.

"Jeg tænkte bare, at vi også kunne have lidt julestemning for en gangs skyld," sagde hun fladt. "Måske kunne vi ... spille et eller andet, efter vi har spist. Som i gamle dage."

Christian rejste sig med et ryk.

"Jeg gider ikke være med til det her," snerrede han, tog sin tallerken og marcherede ud af køkkenet.

Julie stirrede målløs efter ham. Hun havde en knude i maven. Jes sukkede og lagde hånden på hendes skulder.

"Jeg ved godt, at den her jul er anderledes, end vi havde håbet. Vi er alle kede af det på hver vores måde."

Han øste mere suppe op.

"Hvis du har lyst, kan vi to spille et spil, inden jeg går en runde i plantagen. Hvad siger du til det?"

Julie rystede på hovedet. Det hele virkede så latterligt nu, og hun følte sig sårbar og alene. Jes tændte forsigtigt det ene fyrfadslys i adventskransen.

"Ja, okay," sagde Julie endelig. "Et lille spil så."

Klokken nærmede sig elleve om natten. Klaus ignorerede sine værkende knæ og sneg sig nærmere. Alt lyset var slukket på byggepladsen bag hegnet

Klaus satte tasken ned og fandt en boltsaks frem. Trådhegnet var ufatteligt genstridigt. Eller også havde han ikke de kræfter, han troede, han havde. Det lykkedes ham dog at få klippet et hul, der var stort nok til, at han kunne kravle igennem.

Et øjeblik lå han på alle fire og sundede sig. Så mindede han sig selv om, at der ikke var nogen tid at spilde, og han kom op at stå med et grynt. Han tændte sin lommelygte og stavrede hen forbi de store metalrør, som lå klar til at komme i jorden. Bag dem kunne han se renden i jorden, der var gravet ind til pladsen helt ude fra stranden.

Klaus gik hen til kanten. Der var langt ned til bunden af renden. Omkring 4 meter, skønnede han. Og det var tydeligt at se, at udgravningen havde lavet et sving mod syd. Enden af renden pegede direkte mod Frevsinge Enge.

Ethvert håb om, at rørledningen ville kunne lægges uden at forstyrre den skjulte grotte under det fredede naturområde

forsvandt. Klaus tog en dyb indånding og kløede sig i skægget. Der var ingen vej udenom. Han vendte sig og gik op mod maskinerne, der holdt nydeligt på rad og række i udkanten af pladsen.

De store gravemaskiner tårnede sig op over ham. Klaus smilede. Han havde tilbragt mange af sine arbejdsår i førerhuset på en gravemaskine, og selvom de her var en del større, var princippet det samme. Han vidste lige, hvor han skulle gå til den, hvis det skulle blive virkelig træls den følgende morgen.

Et smæld gjaldede ud over pladsen fra et sted bag ham. Klaus slukkede lommelygten og snurrede rundt med hjertet oppe i halsen. Hans anstrengte sine øjne for at se gennem det blæksorte mørke, holdt vejret for at kunne høre den mindste raslen i gruset.

Det kunne være en nattevagt.

Det kunne også være noget endnu værre.

Nej, beroligede Klaus sig selv. Vi er stadig langt fra grotten. Der er stadig tid.

Han vendte sig rundt og trak en skruetrækker op ad tasken. Skruede en plade løs på siden af maskinen. Så trak han en skævbider frem. To minutter, så var sabotagen overstået, og lågen var tilbage på plads.

Klaus fortsatte til den næste gravemaskine. Han lænede sig udmattet ind over den gigantiske larvefod. Trætheden var ved at melde sig nu. Han blinkede nogle gange med øjnene og trak den iskolde natteluft ned i lungerne. *Jeg skal nå det*, tænkte han.

Endelig kunne han vakle tilbage mod hullet i hegnet. Smerten i knæ og fingre var intens nu, men det samme var smagen af sejr på tungen. En midlertidig sejr, men dog en sejr. I det mindste havde han købt sig lidt tid.

Nu håbede han bare, at det ville være nok.